

INFORME GIRONA

LA SITUACIÓ DELS PERIODISTES

Girona, any 1999

Aquest informe ha estat elaborat pels periodistes Jordi Serrat, Àlex Hernández i Olga Rodríguez i per redactar-lo van convocar dues assemblees a les quals van assistir bona part dels corresponsals a Girona de diferents mitjans

La intenció d'aquest informe no és altra que fer un crit d'alerta a tota la professió periodística. La nostra pretensió és exposar un seguit de greuges, de mancances laborals i reivindicacions que són pròpies de tractar en el Sindicat.

Intentem obrir una reflexió seriosa dins del nostre col·lectiu perquè tots plegats ens adonem que les males condicions laborals repercuteixen en el desenvolupament de la nostra feina i en valors com el rigor, la seriositat i l'ètica que hauria d'estar tant lligada en la nostra tasca diària.

Hem volgut analitzar l'ofici d'aquells periodistes que estan més allunyats de les redaccions dels mitjans on estan adscrits, però que, en canvi, són professionals que trepitgen el terreny dia a dia i que la seva funció a les empreses on treballen és sovint estructural, bàsica i essencial per a l'elaboració de les notícies.

Volem parlar dels corresponsals, dels col·laboradors, dels periodistes de carrer: de totes aquelles persones que estan acostumades a anar amunt i avall sempre pendents de l'actualitat, al darrera de qualsevol succés, o fet noticiable.

També ens referim a molts periodistes malpagats i sense contractes que estan en les redaccions fent feines d'editatge o substituint llocs de treball de plantilla. Però com que aquests reben injustament el nom de col·laboradors, també els hem posat en el mateix sac. Són com els *free-lance*. Tampoc tenen cap comitè d'empresa o conveni que els pugui emparar o defensar.

En alguns llocs, però, ja comencen a existir corresponsals que estan en una situació més o menys digna o reconeguda. Però això és encara, malauradament, una excepció. Per això ens cal posar especial èmfasi en els problemes per tal de trobar solucions. Es tracta d'obrir un debat que creiem que pot ser profitós, novedós i agosarat en alguns punts, per a tots plegats. Al capdavall, si la professió degenera hi perdem tots.

En definitiva, volem parlar dels periodistes que estan en una situació anormal, prop de la il·legalitat, que pateixen la precarietat més que ningú i que els seus ingressos són sovint insuficients i moltes vegades irrisoris.

El canvi de la premsa i dels mitjans audiovisuals és imparable. Estem en l'era de la informació, en la generació d'*Internet* i cada vegada més, qualsevol qüestió noticiable

estarà més en el punt de mira dels periodistes, tant si és a nivell local, com nacional, com internacional. La notícia és notícia s'esdevingui allà on s'esdevingui. Salvant les distàncies òbvies, els periodistes a tot arreu han de tenir el mateix tracte i un paraigua legal que els aixoplugui per tenir la seguretat i la confiança mínima que tot empleat qualificat necessita.

I tot això ho hem volgut fer des de Girona. Per què des de Girona? Girona és un exemple d'allò que ha passat a tot el Principat.

Si ens remuntem dècades enrera, a Girona – tanmateix com a tot arreu – només hi havia els quatre periodistes històrics dels mitjans de la ciutat i molt pocs corresponsals. Avui, en canvi, hi ha hagut una evolució gairebé radical. Els diaris de Catalunya, de Madrid, les ràdios de tot arreu i les agències són presents a Girona. Cada vegada hi ha més edicions gironines, desconnexions de ràdios o programes especials i telenotícies comarcals. La informació és informació a tot arreu; estigui més lluny o més a prop dels llocs de decisió o de les redaccions on es couen els productes finals.

Ens imaginem que els nostres companys de Tarragona, de Lleida o de les comarques de la Catalunya interior tenen uns problemes semblants. L'evolució a tot Catalunya del món comunicatiu ha estat força igual. Convidem, per tant, a tothom que vulgui afegir-s'hi a fer les seves aportacions, ja que no voldríem que tot això es quedés només en un escrit simbòlic o testimonial. El nostre és un primer pas.

RADIOGRAFIA DELS MMC A GIRONA

DIARIS

Diari de Girona. A la redacció, la plantilla de contractats és molt limitada. Molts col·laboradors treballen diàriament realitzant tasques pròpies d'un periodista contractat. Les situacions més límits són de treballadors que cobren de 30.000 a 60.000 ptes. mensuals. En aquesta situació s'hi troben els col·laboradors que treballen i assumeixen responsabilitats com els altres professionals.

El Punt. La plantilla és més àmplia que la del Diari de Girona. El passat mes de gener es va normalitzar la situació laboral dels corresponsals, que durant anys reclamaven un contracte. Darrerament, els redactors es queixen que fan algunes de les tasques dels fotògrafs i sovint han d'anar amb la càmera.

CORRESPONSALS DIARIS

La Vanguardia. Té des de fa un any una delegació a Girona per fer l'edició gironina. Compta amb redactors en plantilla i col·laboradors a tant la peça. Els corresponsals comarcals són tots col·laboradors i la majoria compaginen la feina amb altres mitjans. Els fotògrafs cobren a tant la foto.

El Periódico. Recentment té un nou redactor. Tenia un corresponsal no contractat i un fotògraf per cobrir tota la província. Treballava des de casa a tant la peça amb telèfon i fax a càrrec particular.

Avui. Té un corresponsal en plantilla que es regeix pel conveni igual que els altres treballadors de l'empresa., Treballa des de casa amb telèfon i fax del diari. L'empresa disposa d'un fotògraf col·laborador que cobra per foto.

El País. Té un corresponsal no contractat amb un sou base a complementar segons la quantitat de notícies publicades. Treballa des de casa, El fotògraf és col·laborador i cobra segons foto.

El Mundo. Té un corresponsal no contractat amb un fix al mes que treballa des de casa. El telèfon és particular i li paguen una part. El fotògraf treballa a tant la foto.

RÀDIOS

Catalunya Ràdio. Tots els redactors de la delegació de Girona estan en plantilla i amb el sou segons conveni. En canvi, els corresponsals comarcals cobren a tant la peça i hi ha diferències econòmiques i de condicions laborals entre ells per "drets adquirits" segons el moment en que van començar a col·laborar a l'empresa. Mentre alguns cobren quilometratge i una part del telèfon; altres reben només el preu "pelat" de la crònica. Fa anys, Catalunya Ràdio pagava les despeses que podien tenir els corresponsals i amb el temps les han anat eliminant. Aquesta empresa no demana exclusivitat als corresponsals, que treballen des de casa seva.

Ràdio Nacional d'Espanya. Tots els periodistes d'aquesta delegació estan en plantilla, excepte el redactor d'esports, que és col·laborador des de fa anys a tant la peça i treballa a la mateixa seu. No té corresponsals a totes les comarques. En alguns casos, la corresponsalia es fa mitjançant intercanvis d'informació amb altres emissores locals.

Ràdio Girona. Els redactors dels Informatius estan en plantilla. Els periodistes que elaboren els programes tenen contracte mercantil, tot i que ocupen llocs de treballs clau, com és conduir el magazine del matí. Aquests periodistes fan també altres feines no periodístiques com el control tècnic i de so. Els corresponsals acostumen a ser redactors que cobren a tant la peça i que compaginen la seva feina amb un altre mitjà.

Onda Rambla. Els redactors d'Informatius estan en plantilla. No té corresponsals.

Cope. La delegació és a Figueres. Tenen personal en plantilla i col·laboradors, que fan programes de desconexió importants dins la graella de l'emissora. Aquests periodistes fan també altres feines no periodístiques com el control tècnic i de so. Tenen un únic corresponsal a Girona que cobra a tant per crònica.

Ona-Girona. Acabada d'estrenar. Informatius té una plantilla de redactors tots ells contractats. A més dels professionals, l'empresa té col·laboradors per fer determinats programes importants i feines diverses.

Ràdio Olot. Periodistes en plantilla i col·laboradors que treballen regularment. No sempre han tingut corresponsal a Girona ciutat, però quan el tenen està a tant la peça. Permeten als redactors fer col·laboracions amb altres mitjans.

Ràdio Costa-Brava. Periodistes en plantilla i col·laboradors que treballen regularment. Tenen corresponsals a Girona i Figueres que treballen a tant la peça. Alguns d'aquests periodistes compaginen aquesta feina amb la corresponsalia d'altres mitjans.

Ràdio Marina. Periodistes en plantilla i col·laboradors que treballen regularment.

COM Ràdio. Actualment té un corresponsal que treballa des de Ràdio Salt (Emissora local) gràcies a un conveni entre aquestes dues emissores. La nova emissora catalana paga una quantitat anual a Ràdio Salt per cobrir-li els informatius.

TV

TV3. Té delegació a Girona amb redactors de plantilla. L'horari de feina d'aquest personal (segons el conveni de l'empresa) obliga a contractar una productora externa per cobrir les informacions de tarda i nit. No tenen corresponsals però compten amb *xivatos* que els avisen de les notícies comarcals. Aquests, acostumen a ser els corresponsals d'altres mitjans locals.

TVE-CATALUNYA. Té delegació a Girona però els redactors són autònoms tot i treballar en una delegació i utilitzar el material de l'empresa. Els càmeres són d'una productora externa encara que pràcticament només treballen per TVE.

TELEVISIONS LOCALS. Depèn molt de cada lloc i del tipus de televisió. En general, però, aquestes televisions tot i que tenen treballadors es valen molt del voluntarisme de col·laboradors o de persones que hi treballen desinteressadament per *amor a l'art*.

AGÈNCIES

EFE: Té un corresponsal a tant la peça, que treballa des de casa. El telèfon és particular i l'agència paga una part. El fotògraf cobra a tant la foto i col·labora amb altres diaris.

Europa Press. Té un corresponsal a tant la peça que treballa en un altre mitjà. No té fotògraf.

INFORME SOBRE LA SITUACIÓ LABORAL DELS CORRESPONSALS A GIRONA I COMARQUES

EL MATERIAL

La majoria dels corresponsals treballen des de casa i amb mitjans propis: fax, telèfon, mòdem, ordinadors, impressores, llum... Aquests periodistes han de tenir el seu propi vehicle per poder desplaçar-se per cobrir les informacions, la qual cosa representa una despesa extraordinària. Els periodistes han de posar ells mateixos els materials necessaris per elaborar la notícia: fax, gravadores, diaris, ordinadors, telèfon..., encara que alguns corresponsals no treballen des de casa i ho fan des de les redaccions d'altres mitjans locals. D'aquesta manera, aquestes empreses s'estalvien unes despeses d'infraestructures que les assumeix un altre mitjà o el propi treballador. Queda clar que el cost de producció de la notícia que elabora el corresponsal és inferior al que realment hauria de pagar l'empresa per la qual treballa i que sí assumeix a les seves seus centrals.

En el cas concret dels fotògrafs i càmeres de TV, han d'assumir una important inversió prèvia per poder adquirir el material. Calculen que necessiten tres milions de pessetes per comprar el material professional i el cotxe, imprescindibles per a realitzar la feina.

En la qüestió del material és especialment important el telèfon, ja que és una eina bàsica per qualsevol professional de la informació. Es donen situacions diferents: alguns treballadors han de pagar íntegrament la factura telefònica, d'altres parcialment i altres ja la tenen coberta per l'empresa. En la majoria dels casos, el corresponsal ha de reduir els seus ingressos econòmics per sufragar la factura. Hi ha situacions en que les despeses telefòniques representen el 50 per cent del seu salari brut.

A més, com que moltes empreses paguen amb retard aquestes despeses, el treballador es veu obligat a anar avançant uns diners de forma sistemàtica quan en realitat no li pertocaria de fer-ho.

ELS DESPLAÇAMENTS

Un aspecte semblant és el dels desplaçaments. El periodista que fa de corresponsal acostuma a cobrir un àmbit geogràfic no només local (diverses poblacions, comarques o tota la demarcació sencera) i, per tant, es veu obligat a usar el vehicle per anar als llocs on es produeixen les notícies. Paradoxalment, no sempre les empreses paguen el quilometratge. Encara que sembli increïble fins i tot, hi ha redactors que no cobren per aquest concepte, com si el preu de la crònica ja inclogués aquest cost. També altres periodistes i fotògrafs han de presentar el tiquet de la gasolina i únicament els paguen el combustible, com si el manteniment, el desgast i les reparacions del vehicle no suposin una despesa afegida. També en aquests casos, el treballador és sempre qui avança els diners.

LA SEGURETAT SOCIAL

Molts corresponsals no tenen cobertura social: les empreses no fan contractes i això genera situacions d'il·legalitat. Alguns es veuen obligats a donar-se d'alta fiscal i règim d'autònoms quan en realitat fan les mateixes feines que un redactor de plantilla a la central del mitjà. En conseqüència, molts compaginen més d'una corresponsalia per aconseguir unes condicions econòmiques suficients per cobrir totes les despeses generades per la pròpia feina i tenir uns guanys, en alguns casos molt minsos. La majoria de les vegades, les empreses no són conscients que aquest corresponsal autònom ha de pagar 30.000 pessetes mensuals a la Seguretat Social si vol tenir una cobertura pública i que a més és OBLIGATÒRIA.

Els treballadors que estan en règim de col·laboradors no gaudeixen dels mateixos drets laborals tal com els dies de vacances, els descansos setmanals, els plusos d'antiguitats o disponibilitat, el cobrament d'hores extraordinàries (disponibilitat horària), les pagues, els regals d'empresa per Nadal i tots els drets o avantatges que recullen els convenis de cada mitjà i que evidentment els altres redactors SÍ que en gaudeixen. És més, es dona el fet que els corresponsals-col·laboradors no només no tenen vacances retribuïdes, sinó que han de buscar un substitut perquè la seva corresponsalia no quedi descoberta.

LA DISPONIBILITAT

Les empreses, per tant, sempre volen tenir la corresponsalia coberta. Els corresponsals han d'estar disponibles les 24 hores del dia, sense que això els hi suposi cap benefici, ni econòmic, ni de mèrits professionals. És més, els impossibilita disposar de temps lliure que té qualsevol altre empleat amb nòmina. Tampoc pot planificar-se la seva vida privada. La disponibilitat del corresponsal més que un mèrit es considera una obligació tàcita.

RESUM DELS PRINCIPALS PROBLEMES A TENIR EN COMPTE

- ✓ Els periodistes que estan en règim de col·laboradors porten una mitjana de sis anys treballant en situacions precàries. Es evident que amb tant de temps no es tracta de situacions eventuais, a l'espera de consolidar un lloc de treball. Sovint es tracta d'abusos consentits.
- ✓ Els col·laboradors se senten sense cap garantia laboral que els empari i volen una compensació econòmica. Un plus econòmic els podria permetre pagar els autònoms, si no hi tenen més remei, perquè el que voldrien, és clar, és un contracte.
- ✓ Els col·laboradors entenen que els caps de setmana els haurien de cobrar a part. Els diumenges acostumen a ser dies molt productius periodísticament (congressos de partits polítics, partits de futbol, festes populars...). Són també els dies de menys activitat periodística a les seues centrals, i que es recorre més a la informació de "comarques". Moltes vegades el que no han fet durant la setmana el fan el cap de setmana però cobrant igual per crònica. A les centrals, es paguen a part.
- ✓ Els corresponsals i fotògrafs tenen assignada una zona geogràfica però no sempre se'ls respecta aquesta competència. Hi ha periodistes que lamenten que en hores intempestives o per feines poc agraiades sempre recorrin a ells i en canvi, per notícies més trascendents, de més creació o realització personal, envien un fotògraf o un equip de la seu central per cobrir la mateixa informació. Els afectats no estan d'acord que es faci aquesta diferenciació, en el fons, discriminació negativa.
- ✓ El sistema de cobrar a tant la peça no està ben resolt. A part de que es paguen preus ridículs, els imports que es paguen no tradueixen la feina i les despeses que hi ha al darrera per a la confecció d'aquella informació. Les peces no publicades no sempre es cobren. Tampoc no es té en compte que el periodista perd moltes hores, sovint infructuoses, fent gestions telefòniques o buscant notícies sense que el seu mitjà li gratifiqui aquesta tasca.
- ✓ Els preus de les cròniques no s'actualitzen. No hi ha una revisió dels preus d'acord amb l'IPC anual o el nivell de vida. La pèrdua de poder adquisitiu dels treballadors és, per tant, manifesta. Alguns fa sis anys que cobren el mateix per una peça.
- ✓ Els periodistes entenen que caldria un plus per la disponibilitat. La falta d'horaris i el fet que la notícia es pugui presentar en qualsevol moment és quelcom comprensible en la professió, però això té un preu (i als redactors de plantilla se'ls paga).
- ✓ Les vacances no estan pagades i no hi ha els avantatges i les garanties socials del personal fix. És el problema dels col·laboradors que no tenen contractes. Aquí cal afegir des de les pagues extraordinàries fins a totes les altres prestacions que inclouen els convenis.

- ✓ L'empresa no s'adona que està delegant la seva representativitat. Un corresponsal, un col·laborador o qualsevol persona que treballi per un mitjà representa aquella empresa. Aquesta també és una tasca del periodista que no li és retribuïda. El periodista fa de relacions públiques i en ell hi va lligada la imatge de l'empresa.
- ✓ La sinistralitat laboral no està sempre coberta. Els fotògrafs sobretot es desplacen diàriament en vehicle i tenen un clar risc d'accident, El periodista també pot topar amb situacions perilloses (manifestacions, incidents al carrer, incendis, etc.). Els problemes amb la Justícia o amb la Policia per poder fer una notícia tampoc no estan coberts.
- ✓ Els periodistes es veuen obligats sovint a treballar per més d'un mitjà. És la manera de tenir uns ingressos suficients, però és una situació humiliant que el corresponsal voldria evitar podent-se dedicar a una sola empresa.
- ✓ Els fotògrafs i els càmeres han de fer importants inversions en material. També passa quelcom semblant a molts redactors que han de comprar-se ordinadors o telèfons mòbils o altres despeses que semblen insignificants com la compra diària d'altres diaris locals i que al final de mes sumen una quantitat important.
- ✓ El periodista que treballa a casa s'ha de fer càrrec de tot el cost de la seva infraestructura professional. A més del problema específic del telèfon, ha de pagar la llum i totes les altres despeses afegides que suposa treballar des de casa.
- ✓ La promoció dins l'empresa és limitada. Les aspiracions professionals d'alguns periodistes que volen anar a treballar a la seu central tenen escasses possibilitats de reeixir. L'empresa s'acostuma a tenir els mateixos treballadors a comarques "que funcionen" i els tanca així possibilitats de promoció. Moltes vegades el corresponsal que voldria anar a treballar a la central veu com altres redactors que entren nous a la casa passen per davant d'ell. Ningú no pensa en els corresponsals quan agafen personal nou.
- ✓ Alguns periodistes no estan d'acord en fer de redactor i fotògraf al mateix temps. Aquesta és una problemàtica específica d'un mitjà gironí. Si el diari creu que els seus fotògrafs no fan bé la feina, la solució no és fer que els redactors facin les instantànies.
- ✓ Els corresponsals han de buscar un substitut quan fan vacances. Això, que seria impensable en qualsevol altre treballador d'una empresa, succeeix a les corresponsalies. Aquesta és una prova evident que la feina que fan els corresponsals és clau en els mitjans i que la seva àrea geogràfica ha d'estar sempre coberta.
- ✓ No sempre hi ha prou garanties de cobrament. Els retards en el pagament dels col·laboradors, sobretot en èpoques de crisi de determinats diaris, fa que el treballador hagi d'avançar els diners de quilometratge o per comprar el seu propi material.
- ✓ Els periodistes de carrer són majoritàriament joves. Es desconeix si això és fruit del boom de la informació que ha fet que sortissin moltes carretades de llicenciats de la facultat, o bé és que les feines que fan provoquen un desgast físic elevat que són més apropiades per persones que no sobrepassin els 40 o 50 anys.

- ✓ Hi ha empreses que paguen poc i demanen exclusivitat. Aleshores el periodista no té altra opció que signar amb pseudònim per poder fer més d'una feina i tenir el salari digne. També hi ha periodistes que estan en règim d'autònoms però l'empresa els demana exclusivitat.
- ✓ Els col·laboradors treballen diàriament en una empresa igual que treballadors en nòmina. Aquesta definició no s'ajusta allò que teòricament hauria de ser un col·laborador.
- ✓ La feina no permet temps per a la formació i el reciclatge. El periodista està sempre connectat i encara que no produeixi informació, la seva responsabilitat fa que tingui poc temps lliure per auto-formar-se i fer cursos de reciclatge.
- ✓ A alguns corresponsals de ràdios de comarques no els paguem ni telèfon ni els quilòmetres. L'empresa considera que ja està inclòs en el preu de la crònica. Per la qual cosa, el valor de la peça és ridícul i vergonyós.
- ✓ Els fotògrafs reclamen els compliment dels drets d'autors. Les fotografies dels professionals autònoms queden dipositades a l'arxiu dels diaris, i aquest mitjà les utilitza cada vegada que vol com si fos material propi. Els fotògrafs són en canvi autònoms.
- ✓ Els corresponsals no poden controlar sempre el resultat final de les seves cròniques (títols, tractament, edició finalitzada ...). Es dona algun cas d'un periodista que prefereix no signar perquè no se'n vol fer responsable dels canvis en l'edició.
- ✓ Alguns treballadors asseguren viure en una tensió excessiva. La falta d'uns mínims salarials agreuja l'estrès propi que té la professió periodística.

CONCLUSIONS

Sabem bé a qui i per què ens dirigim. Ens adrecem en aquest sindicat perquè creiem en la necessitat del col·lectiu de periodistes d'autoregular-se i de treballar a favor d'una informació rigorosa, lliure i plural.

No voldríem que aquest informe quedés en no-res o en un article publicat a la vostra revista. Voldríem que el Sindicat ens agafi el relleu i com a ens que ha de defensar els treballadors, procuri millorar aquestes situacions a través de les empreses. És el nostre crit d'alerta. Un crit d'alerta que no és impulsiu, sinó que està rumiat, pensat, paït i debatut. És un crit d'alerta per dir les coses pel seu nom, per avançar en la dignificació del periodisme.

No volem que el periodista de *comarques*, sigui un periodista de segona. No volem que la qualificació de periodista de comarques sigui un epítet provincià o menyspreador. No volem que el periodista de comarques ho noti cada mes en el seu full de salaris o en la nòmina, si és que en té alguna. No volem que el col·laborador tingui una compensació econòmica més baixa que els treballadors que estan a la seu dels mitjans o en plantilla.

El periodista de comarques ha de ser un redactor com un altre. Un redactor desplaçat que tracta directament amb les fonts d'informació i que té un paper cabdal i indiscutible en la confecció d'un diari, d'un programa radiofònic o d'un noticiari de televisió.

Si és un periodista a qui se li exigeix tant o més que a un altre, per què té uns drets diferents i un altre tractament social?

El corresponsal o col·laborador no ha de ser un *tapa-forats* per omplir planes, els dies que els diaris van fluixos de notícies o a Barcelona no tenen cap roda de premsa.

El Sindicat ha de vetllar pel compliment d'uns drets del periodista. És per això que volem que aquest Sindicat conegui la nostra anàlisi. Si sap com treballem, ell mateix pot emetre el seu judici i formar-se una pròpia opinió, ni manipulada, ni presentada de forma tendenciosa de la realitat i actuar com cregui necessari. I la situació denunciada contradiu molts drets dels treballadors i molts convenis laborals que sí inclouen altres treballadors de la mateixa empresa.

Amb tot el que hem exposat en aquest informe no voldríem caure en l'error de dir que els periodistes més mal pagats no fonamenten les seves informacions; però és inevitable plantejar-se si en inferioritat de condicions i mitjans es poden obtenir uns resultats òptims. A més, és clar que aquests periodistes autònoms estan en inferioritat de condicions laborals i econòmiques.

Els fets són objectius i reals:

Quina ètica se li pot exigir a un periodista que cobra 500 pessetes per una crònica? Quin rigor pot garantir un periodista que treballa per dos, tres o quatre mitjans alhora, ja que és l'única manera que té per subsistir i per fer-se un salari just per arribar a fi de mes? Com se li pot demanar a un periodista que contrasti i que fonamenti les notícies si s'ha de pagar ell mateix el telèfon? Com pot ser que un corresponsal no tingui mòdem? Com pot ser que un fotògraf no cobri sempre el quilometratge? Quina especialització es pot demanar a uns periodistes que, per força, han de ser un *tot terreny*? Quin reciclatge es pot demanar? Com podem treballar això per l'autoformació?

I la informació, pot perdre qualitat?

No volem tirar-nos pedres contra el nostre propi teulat. Sabem que molts periodistes no tenen més remei que treballar en diversos mitjans alhora i el que no pretenem, tot el contrari, és que els retallin ara una part del seu míser salari per una suposada incompatibilitat. Ja ens sembla bé que la gent s'espavili tant com pugui i que tothom toqui com més tecles millor. Ja ens sembla bé que el corresponsal tingui una visió més profunda del territori perquè sabem que l'especialització dels corresponsals rau precisament sobre la seva zona.

El que volem és que es coneguin aquestes situacions i que s'actuï per solventar-les, per tal que les retribucions econòmiques compensin tots aquests problemes i perquè el preu de la crònica no influeixi a l'hora de fer la notícia. Volem SOUS DIGNES i que la cobertura social sigui la justa de qualsevol treballador. Que la gent cobri, d'acord amb la seva dedicació, les hores que treballa, les responsabilitats assumides, la disponibilitat i les energies que gasta en la seva professió. Si els sous són bons la professionalitat, el rigor i l'ètica aniran el alça. O almenys, es podrà exigir el compliment d'aquests valors amb una raó al darrera. Fem que l'exigència no sigui una explotació!

Per tot aquest seguit de raons hem fet aquesta radiografia aproximada de com treballem els periodistes a la nostra demarcació. Aquestes conclusions que són obertes a tot allò que qualsevol altre periodista vulgui matisar o complementar.